

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobkyně: **A. S.**, narozená dne X
státní příslušnost Syrská arabská republika
t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá - Jezová
sídlem Jezová 1501, 294 21 Bělá pod Bezdězem

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města
Prahy**
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2024 č. j. KRPA-279801-8/ČJ-2024-000022-MIG

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

1. Žalobou podanou Městskému soudu v Praze dne 20. 9. 2024 se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2024 č. j. KRPA-279801-8/ČJ-2024-000022-MIG (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byla podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žalobkyně zajištěna za účelem předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie (Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013) (dále jen „dublinké nařízení“), přičemž doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody. K žalobkyni je přidružený její nezletilý syn, A. H., narozený dne X, jeho jménem však žalobkyně žalobu nepodala.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně předně namítala, že nikdy nepodala žádost o mezinárodní ochranu v Bulharsku a bylo by tedy v přímém rozporu s dublinkým nařízením, aby byla poslána do Bulharska.
3. Uvedla, že podle čl. 3 odst. 2 dublinkého nařízení je žalovaný povinen zabývat se existencí systémových nedostatků azylového řízení či podmínek přijetí žadatelů a všimnout si též případných individuálních rizik ve smyslu rozsudku SDEU ze dne 16. 2. 2017 C-578/16, kdy by vzhledem k okolnostem případu již samotné přemístění představovalo riziko ponižujícího či nelidského zacházení. Odůvodnění žalovaného je v tomto směru zcela nepřijatelné, nedostatečné, nezakládá se na relevantních důkazech, představuje pouhou domněnku žalovaného, je pouze všeobecné, nezabývá se konkrétní situací žalobkyně, předmětné překážky nebyly ani předběžně zjišťovány. Poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 11. 8. 2016 č.j. 1 Azs 91/2016-27. Azylové řízení v Bulharsku čelí několika systémovým nedostatkům, které byly zjištěny i na úrovni Evropské unie včetně SDEU i konstatovány českými soudy, jde o zhoršené podmínky přijímání žadatelů a nedostatečnou právní ochranu během procesu. Žalobkyně uváděla, že nebyl přítomen tlumočník, nebylo jí tlumočeno, jaké dokumenty podepisuje. Nikdo se jí nezeptal na průběh zadržení v Bulharsku či případné jiné nedostatky, žalobkyně má o tamním azylovém systému značné pochybnosti založené na obecných informacích a osobní zkušenosti, kdy nebyl přítomen tlumočník. Žalovaný je rovněž povinen zabývat se případnými překážkami správního vyhoštění, vycestování či předání.
4. Namítala, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisovém materiálu, v mnoha skutečnostech si protirečí, je nesrozumitelné a nezákonné.
5. Poukázala na to, že zajištění je nepřiměřené, existovala dostupná alternativa v podobě přemístění do přijímacího nebo pobytového střediska, kde by vyčkali dublinké rozhodnutí o přemístění, taková praxe je známa u jiných cizinců vyčkávajících na rozhodnutí o přemístění. Poukázala na to, že ostatní cizinci, kteří s nimi cestovali (25 lidí), zajištění nebyli, dostali pouze výjezdní příkaz a byli propuštěni, byly u nich přítomny dány totožné skutečnosti, tj. zajištění v Bulharsku, kde jim byly vzaty otisky prstů.
6. V jejich případě neexistovalo vážné nebezpečí útěku ve smyslu čl. 28 odst. 2 dublinkého nařízení, obdobně jako u ostatních spolucestujících cizinců, kteří byli následně propuštěni, při absenci dřívějšího porušení zákona u žalobkyně měl žalovaný přistoupit k využití možnosti dobrovolného vycestování nebo udělení výjezdního příkazu, zajištění má být až krajním prostředkem. Nebyly dostatečné informace k přijetí závěru o vážném nebezpečí

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

útěku, žalobkyně je naopak schopna si zajistit finanční prostředky, počkala by na výsledek správního řízení v pobytovém středisku, rovněž kontaktovala policii, není tedy pravda, že by nespolupracovala se správními orgány. Policie poté zadržela jednoho z převaděčů, žalobkyně je nyní ohrožena na životě, neboť v případě návratu do Bulharska, případně do domovského státu, jí hrozí smrt ze strany dalších převaděčů, tím jim převaděči hrozili na začátku cesty a tyto praktiky jsou dostatečně známé. Žalobkyně je rovněž připravena poskytnout součinnost a svědectví Policii ČR a je tak osobou důležitou pro trestní řízení zahájené proti řidiči nákladního kamionu, chce být nápomocna orgánům činným v trestním řízení, aby byli potrestáni převaděči za smrt ženy v nákladním prostoru, žádá, aby jí byla poskytnuta ochrana.

7. Doba zajištění byla stanovena nepřiměřeně dlouhá a bez řádného odůvodnění, které je pouze všeobecné a nezabývá se dostatečně konkrétní situací žalobkyně. Připomněla mimořádnost institutu zajištění, kdy jeho délka nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli.
8. Uvedla, že žalovaný je povinen též důkladně posuzovat skutečnosti, které by opakované zajištění odůvodňovaly, tyto musí být přesvědčivým způsobem doloženy ve spisovém materiálu. Nejsou-li tyto podmínky splněny, nemá skutková podstata oporu ve spise.
9. Shrнула, že zajištění žalobkyně i jejího syna A. H. musí být bez zbytečného odkladu ukončeno, dále navrhla zrušit napadené rozhodnutí. Rovněž navrhla přiznání odkladného účinku žalobě.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný poukázal na úpravu dle § 129 odst. 1, § 129 odst. 3 a § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, sdělil, že žalobkyně byla dne 2. 9. 2024 kontrolována hlídkou Policie ČR na dálnici D8 v nákladovém prostoru kamionu společně s dalšími cizinci, nepředložila žádný cestovní doklad či povolení k pobytu na území ČR, lustrací v systému EURODAC bylo zjištěno, že žalobkyně dne 26. 8. 2024 podala žádost o mezinárodní ochranu v Bulharsku, proto bylo vydáno napadené rozhodnutí a žalobkyně byla spolu se svým synem následně umístěna v ZZC Bělá – Jezová, synovi nebylo vydáno rozhodnutí o zajištění, ale byl do zařízení umístěn společně s matkou, kterou doprovází, na syna žalobkyně dopadá pouze ust. § 140 zákona o pobytu cizinců.
11. K žalobní námitce ohledně nepodání žádosti v Bulharsku a ohledně systémových nedostatků azylového systému uvedl, že žalobkyně na území ČR vstoupila za pomoci převaděčů v nákladovém prostoru kamionu, na území ČR se pohybovala bez dokladu totožnosti, víza či povolení k pobytu, z evidence EURODAC, kam jsou v rámci členských států EU vkládány daktyloskopické karty všech žadatelů o udělení mezinárodní ochrany, bylo jednoznačně zjištěno, že žalobkyně byla z důvodu podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 26. 8. 2024 daktyloskopována v Bulharsku, do protokolu sama uvedla, že tam požádala o azyl. K čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení uvedl, že dle obecně známých informací v Bulharsku dodržují standard ochrany lidských práv, ani z aktuálních informací nevyplývá, že by se tam vyskytovaly závažné systémové potíže či nedostatky s přijímáním cizinců. Tato země patří k ekonomicky standardním zemím, jde o demokratický stát s fungujícím právním systémem spojeným s dodržováním práv žadatelů o udělení mezinárodní ochrany, podmínky přijetí žadatelů nenesou trhlín, nehrozí zde

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie.

12. Žalovaný též dostatečně odůvodnil nemožnost uložení mírnějších opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců. K zajištění cizince musí být splněny čtyři podmínky; za prvé je kladen požadavek, že cizinec se na území nachází neoprávněně, což je v daném případě nesporné. Druhou podmínkou je existence platného a účinného předpisu EU, popř. bilatelární mezinárodní dohody, což je splněno dublinským nařízením, které má bezprostřední právní důsledky též v České republice. Za třetí musí být splněna objektivní kritéria vážného nebezpečí útěku, a to dle některé ze skutkových podstat definovaných v § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, o tom v daném případě rovněž není sporu. Za čtvrté musí být zhodnocena otázka, zda nepostačuje uložení mírnějšího prostředku ve formě zvláštního opatření za účelem vycestování. Jejich aplikace je vázána na předpoklad, že žalobkyně bude se státními orgány spolupracovat a neexistuje důvodná obava, že by se případnému výkonu správního vyhoštění resp. předání vyhýbala (objektivní složka); podle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců je absence důvodné obavy nezbytným předpokladem pro uložení zvláštního opatření. U žalobkyně absentovala jak objektivní, tak subjektivní složka, využití zvláštních opatření tak bylo v podstatě vyloučeno. Žalovaný jasně vyložil, z jakých důvodů považuje uložení mírnějších opatření nejen za „nemožné“ (subjektivní složka), ale rovněž za „neúčelné“ (objektivní složka). Po zhodnocení dosavadního chování žalobkyně s ohledem na její pobytovou historii, kdy vstoupila na území ČR nelegálně, bez dokladů a za pomoci převaděčů, shledal žalovaný existenci důvodné obavy, že výkon jejího předání bude zmařen, a proto namísto zajištění žalobkyně nemohl uložit mírnější opatření.
13. K délce trvání zajištění uvedl, že byla stanovena s ohledem na předpokládanou složitost přípravy předání, o přijetí žalobkyně musí rozhodnout dožadovaný členský stát (Bulharsko), k čemuž bylo přihlédnuto. Příslušný správní orgán (Ministerstvo vnitra, OAMP, dublinské středisko) je povinen v této věci zjistit náležitosti, které jsou nezbytné k realizaci předání, aby bylo uskutečnitelné v době trvání zajištění. Příslušný správní orgán musí požádat o převzetí nebo přijetí zpět do jednoho měsíce, přičemž požádá dožadovaný stát o urychlenou odpověď, dožadovaný stát je oprávněn provádět úkony k ověření, zda je příslušný k řízení o jeho azylu, přičemž musí odpovědět na žádost dožadujícího státu do dvou týdnů. Je tak zřejmé, že žalovaný stanovil dobu trvání zajištění odpovídající shora uvedenému dublinskému řízení, z evidence EURODAC jednoznačně vyplývá, že žalobkyně podala žádost o azyl v Bulharsku.
14. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

15. Ze správního spisu soud zjistil, že při pobytové kontrole hlídkou Policie ČR na Praze 8 dne 2. 9. 2024 v 22:50 byla kontrolována skupina cizinců bez dokladů a bez oprávnění pobytu v ČR, kdy mezi těmito cizinci se nacházela též žalobkyně a její nezletilý syn H. A., sdělili své osobní údaje, bylo zjištěno, že nemají oprávnění k pobytu na území ČR. Dle úředního záznamu ze dne 3. 9. 2024 č.j. KRPA-279786-3/ČJ-2024-000065 byl dne 2. 9. 2024 na základě oznámení Policií ČR nalezen na dálnici D8 kamion, v jehož nákladním prostoru se nacházelo 30 nelegálních migrantů, mezi nimiž byla i žalobkyně se synem, řidič kamionu byl zadržen, jeden z migrantů zemřel, všichni ostatní migranti byli zajištěni.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

16. Součástí spisu je záznam ze systému SIS ohledně žalobkyně, dle kterého je státním příslušníkem třetí země, na kterého se vztahuje rozhodnutí o navrácení dle čl. 3 Nařízení (EU) 2018/1860, byl jí vydán příkaz k vycestování ze Schengenského prostoru a je jí zakázán vstup do Schengenského prostoru, neboť je nežádoucí nebo představuje bezpečnostní riziko, žadající země Bulharsko, vyhlášeno 24. 8. 2024, datum ukončení 23. 8. 2029. Dále se ve spisu nachází záznam ze systému EURODAC, datum podání žádosti a datum daktyloskopování dne 26. 8. 2024, č. BG1BR108C2408260001-1-2693577.
17. V protokolu o podání vysvětlení dne 3. 9. 2024 žalobkyně uvedla, že je státní příslušnicí Syrské arabské republiky, Sýrii opustila v červnu 2024, cestovala se synem do Turecka a Bulharska, tam je chytla policie, žalobkyně v Bulharsku požádala o azyl za sebe i za svého syna, aby je nevrátili do Sýrie, ví o tom, že jí byla žádost zamítnuta, poté nikdy území Schengenského prostoru neopustila, nato byli propuštěni, pokračovali dále v kamionu, kde byli asi tři dny, dlouho bez vody, převaděči nereagovali, jedna migrantka tam zemřela, ostatní pak zavolali policii. Sdělila, že má u sebe asi 40 EUR a 20 USD, na dotaz k možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování uvedla, že v současné době nedisponuje žádnou finanční hotovostí, není schopna složit ani nabídnout finanční záruku, ani není osoba, která by tak mohla učinit, není na žádné adrese kontaktní. Je vdova, má zde jednoho syna, další nezletilý syn a dcera jsou v Německu, dostali se tam s převaděčem, žalobkyně tam cestuje, je to její cílová země. V ČR nic nevlastní, nemá zde žádné vazby, má jen pár dolarů a eur, má pouze svůj rodný list, cestovní doklad nikdy neměla a občanský průkaz ztratila v Turecku, chce do Německa, kvůli dětem, aby tam měli lepší život, v domovské zemi by je neuživila a nemohla by jim zaplatit vzdělání.
18. Žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 3. 9. 2024 rozhodl o zajištění žalobkyně dle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za účelem předání podle dublinského nařízení. Doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody. Žalovaný zde aplikoval § 129 odst. 1, 3 a 4, § 123b a § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, dále článek 28 odst. 2, čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení. Syn žalobkyně formálně zajištěn nebyl, v odůvodnění však bylo reflektováno, že byl fakticky zajištěn se žalobkyní. Dále se soud obsahem napadeného rozhodnutí bude zabývat v souvislosti s jednotlivými žalobními body.
19. Ministerstvo vnitra oznámilo dne 5. 9. 2024 žalovanému, že byl v případě žalobkyně a jejího syna zahájen postup dle dublinského nařízení, v daném případě byla dne 5. 9. 2024 odeslána žádost o přijetí zpět do Bulharska na základě EURODAC hitu, lhůta pro odpověď byla stanovena do 13. 9. 2024. Ministerstvo vnitra oznámilo dne 13. 9. 2024 žalovanému, že v případě žalobkyně a jejího syna Bulharská republika dne 12. 9. 2024 přijala svoji odpovědnost a zaslala souhlas s přijetím zpět, na realizaci předání má Česká republika 6 týdnů, tj. do 24. 10. 2024, v nejbližší době bude jmenovaným předáno rozhodnutí, které určí odpovědný členský stát dle dublinského nařízení, bylo požádáno o prodloužení zajištění do 24. 10. 2024.
20. Žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 9. 2024 č.j. KRPA-279801-22/ČJ-2024-000022-MIG rozhodl o prodloužení zajištění o 23 dnů, jako účastníky řízení vzal žalobkyni a dále jejího nezletilého syna.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

21. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl ve lhůtě dle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, a to bez jednání dle téhož ustanovení, jelikož účastníci řízení projednání věci při ústním jednání nepožadovali a soud nepovažuje nařízení ústního jednání za nezbytné.
22. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobkyní uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). V souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora ze dne 8. 11. 2022, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, C-704/20 a C-39/21, soud z úřední povinnosti přezkoumal i podmínky zákonnosti zajištění žalobkyní nenamítané. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
23. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.*
24. Předně soud konstatuje, že napadené rozhodnutí je prvním rozhodnutím o zajištění žalobkyně, a to na základě zjištění, že požádala o mezinárodní ochranu v Bulharsku. Nemohou tak být důvodné námitky žalobkyně směřující do nedostatečného odůvodnění prodloužení zajištění, neboť o prodloužení se v něm nejedná.
25. Soud neshledal jako důvodné námitky týkající se nedostatků při zjišťování skutkového stavu ohledně podání žádosti o mezinárodní ochranu v Bulharsku. Žalobkyně při podání vysvětlení jednoznačně uvedla, že ona i její syn v Bulharsku podali žádost o azyl, aby je nevrátili do Sýrie, dokonce zmínila, že jí byla žádost zamítnuta. Žalovaný poté provedl lustraci v systému EURODAC, ze kterého zjistil, že žalobkyně je vedena v systému EURODAC, dle kterého podala žádost o mezinárodní ochranu v Bulharsku dne 26. 8. 2024. Žalobkyně tak pouhým obecným a nepodloženým popřením uvedeným v žalobě, dle kterého žádost o mezinárodní ochranu v Bulharsku nepodala, uvedené závěry nevyvrátila. Naopak, sama žalobkyně v žalobě dále uvedla, že jí byly v Bulharsku sejmuty otisky prstů, čímž potvrdila, že žádost o mezinárodní ochranu v Bulharsku podala. K tomu navíc soud uvádí, že dle obsahu spisu v případě žalobkyně a jejího syna byla dne 5. 9. 2024 odeslána žádost o přijetí zpět do Bulharska na základě EUODAC hitu dle dublinského nařízení, přičemž Bulharská republika dne 12. 9. 2024 přijala svoji odpovědnost a zaslala souhlas s přijetím zpět žalobkyně a jejího syna; to vše svědčí jednoznačně o tom, že žalobkyně v Bulharsku žádost o mezinárodní ochranu podala.
26. K tomu je třeba uvést, že systém EUODAC byl zaveden nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 603/2013, o zřízení systému „Eurodac“ pro porovnávání otisků prstů za účelem účinného uplatňování nařízení (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států a pro podávání žádostí orgánů pro vymáhání práva členských států a Europolu o porovnání údajů s údaji systému Eurodac pro účely vymáhání práva a o změně nařízení (EU) č. 1077/2011, kterým se zřizuje Evropská agentura pro provozní řízení rozsáhlých informačních systémů v prostoru svobody,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

bezpečnosti a práva (dále jen „nařízení č. 603/2013“). Systém EURODAC je důležitou součástí společné azylové a migrační politiky EU a tzv. dublinského systému, pomocí sdílení a porovnávání otisků prstů slouží k identifikaci žadatelů o mezinárodní ochranu a tedy i žádostí o mezinárodní ochranu podaných v jednotlivých členských státech. Jedná se o standardní nástroj využívaný pro zjištění, zda určitá osoba již v jiném členském státě o mezinárodní ochranu požádala, a tedy i pro následné zodpovězení otázky, zda se v příslušném případě uplatní dublinské nařízení či nikoli.

27. K námitce týkající se případných systémových nedostatků ve smyslu čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení soud poukazuje na judikaturu NSS, který se opakovaně vyjádřil k míře, v jaké se správní orgán musí zabývat otázkou systémových nedostatků azylového řízení ve státě, do kterého má být cizinec předán. Základem je přitom rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29, publ. pod č. 3773/2018 Sb. NSS, ve kterém soud uvedl: *„Rozhoduje-li správní orgán o zajištění cizince za účelem jeho předání do jiného členského státu, je povinen i přes poměrně krátkou dobu (žalovaná o případném zajištění cizince musí rozhodnout do 48 hodin od prvotního omezení na svobodě) se s ohledem na naplnění účelu zajištění a možnou dobu trvání omezení osobní svobody zabývat z úřední povinnosti otázkou faktické a právní uskutečnitelnosti takového předání, tj. i otázkou případných systémových nedostatků azylového řízení ve státě, do kterého má být cizinec předán. Právě uvedené nicméně nelze chápat tak, že by správní orgány musely v každém jednotlivém rozhodnutí o zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců výslovně zdůvodňovat, zda ve státě (státech), kam má být cizinec předán, k těmto nedostatkům v rámci azylového řízení dochází či nedochází. Pokud účastník řízení systémové nedostatky v řízení o zajištění nenamítal a správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k takovým nedostatkům ve státě předání nedochází, případně o nich nepanují ani důvodné pochybnosti, není nutné, aby své úvahy na dané téma v odůvodnění rozhodnutí výslovně uváděl (obdobně ve vztahu k nicotnosti viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 12/2003 - 48, č. 319/2004 Sb. NSS, či ve vztahu k prekluzi práva vyměřit daň rozsudek NSS ze dne 20. 8. 2009, č. j. 1 Afs 33/2009 - 124).“* Rozšířený senát rovněž připomněl, že evropský azylový systém je vystavěn na zásadě vzájemné důvěry a vyvratitelné domněnce, že každý členský stát je bezpečnou zemí a dodržuje základní unijní práva (srov. rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 21. 12. 2011, C-411/10 a C-493/10, ve věci N. S. a dalších), přičemž s ohledem na tuto zásadu má správní orgán povinnost otázku systémových nedostatků výslovně v rozhodnutí o zajištění vypořádat i bez námítky pouze tehdy, dospěje-li sám k závěru, že takové nedostatky ve státě, kam má být cizinec následně předán existují, případně jsou-li o jejich existenci důvodné pochybnosti. Z rozsudku rozšířeného senátu pak NSS následně vycházel při posuzování právně a skutkově obdobných věcí (srov. např. rozsudek ze dne 14. 11. 2019, č. j. 1 Azs 226/2019-26, a rozsudek ze dne 28. 11. 2019, č. j. 7 Azs 150/2019-19).
28. Stručně lze tedy podmínky, při jejichž naplnění se žalovaný nemusí v rozhodnutí o zajištění výslovně otázkou existence systémových nedostatků zabývat, vyslovené rozšířeným senátem shrnout následovně: (i) neuplatnění námítky systémových nedostatků v řízení před správním orgánem, (ii) správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k systémovým nedostatkům v příslušném členském státu nedochází, a (iii) o neexistenci takových nedostatků nejsou důvodné pochybnosti.
29. Podle judikatury NSS je žalovaný povinen zhodnotit zejména skutečnosti, které jsou mu známy z úřední činnosti či vyplývající z rozhodovací praxe soudů, skutečnosti obecně Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

známé a případné okolnosti konkrétně zmíněné zajišťovaným cizincem. Z těchto hledisek je nezbytné vždy učinit úvahu, zda není předání do konkrétního členského státu vzhledem ke stavu jeho azylového systému *a priori* vyloučené. Teprve v následném řízení o předání se zevrubně ověří, zda je předání cizince do jiného členského státu skutečně realizovatelné (srov. např. rozsudky NSS ze dne 30. 3. 2017, č. j. 4 Azs 31/2017-54, ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Azs 141/2018-21, a ze dne 10. 7. 2020, č. j. 5 Azs 307/2019-22).

30. V posuzovaném případě žalobkyně ve správním řízení na žádné systémové ani jiné nedostatky azylového řízení v Bulharsku nepoukazovala, uvedla, že tam za sebe i za syna požádala o mezinárodní ochranu a poté byli propuštěni.
31. Soud tak k výše uvedenému konstatuje, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí otázkou možné existence systémových nedostatků v Bulharsku přesto zabýval, a to s odkazem na čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení, vycházel přitom z obecně známých informací, dle kterých Bulharsko dodržuje standard ochrany lidských práv, a z aktuálních jemu dostupných informací, ze kterých nijak nevyplývá, že by tato země měla s přijímáním cizinců systémové potíže či nedostatky. Konstatoval, že tato země patří nejen k ekonomicky standardním zemím, ale taktéž patří mezi demokratické státy s fungujícím právním systémem spojeným s dodržováním práv žadatelů o mezinárodní ochranu, podmínky přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v daném státě nenesou trhlin, a proto zde nehrozí riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Uvedl, že žalobkyně se synem měla zůstat na území Bulharska, kde žádala o azyl, a nikoli svévolně opustit zemi a dle svého uvážení se bez oprávnění pohybovat po jiných členských státech. Dále shledal, že na úrovni Evropské unie, ani Evropského soudního dvora či Evropského soudu pro lidská práva nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Bulharsku. Takové stanovisko nevydal ani Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, Bulharsko ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, je členskými státy EU považováno za bezpečnou zemi původu, ročně tam požádá o azyl desetitisíce uprchlíků. Ve světle uvedeného měl žalovaný za to, že kritéria dle čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení jsou ve státě, kam má být žalobkyně předána, naplňována, a žalobkyni a jejímu synovi tam nelidské či ponižující zacházení nehrozí.
32. Soud považuje uvedené odůvodnění za dostatečné, žalovaný s ohledem na daný kontext dostal své povinnosti zhodnotit otázku případných systémových nedostatků bulharského azylového systému. Soud k tomu doplňuje, že z rozhodovací praxe správních soudů, z úřední činnosti ani z obecně dostupných informací nevyplývají žádné poznatky o tom, že by v Bulharsku docházelo k systémovým nedostatkům či že by zde byly dány pochybnosti o fungování azylového řízení ve smyslu čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení, a to ani ve vztahu k nezletilým. S ohledem na konkrétní okolnosti nelze ani dovodit, že by žalobkyni a jejímu synovi předáním do tohoto státu hrozilo nelidské či ponižující zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU, či že by žádosti o mezinárodní ochranu byly v tomto státě posuzovány v rozporu se zásadami azylového práva. Bulharsko patří mezi demokratické země s fungujícím právním systémem, které dodržuje standardy ochrany lidských práv, je obecně považováno za bezpečnou zemi původu.
33. Soud též odkazuje na rozsudek NSS ze dne 10. 7. 2020 č.j. 5 Azs 307/2019-22, dle kterého: „*Nejvyšší správní soud připouští, že odpověď na otázku existence systémových nedostatků azylového řízení v Bulharsku nebyla v minulosti vždy nepochybná; zejm. v období tzv. Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.*

migrační krize během let 2015 a 2016, kdy byl v Evropě zaznamenán významně zvýšený počet příchozích migrantů, upozorňovaly mezinárodní nevládní organizace na problematickou situaci v Bulharsku, jak je patrné např. z již citovaného usnesení zdejšího soudu č. j. č. 2 Azs 132/2017 - 45. Nicméně z pohledu uplatněných námitek stěžovatele a stavu věcí v době vydání rozhodnutí o prodloužení jeho zajištění za účelem předání není možné vnímat Bulharsko jako zemi, do které by předání stěžovatele nebylo alespoň potenciálně možné. Situace v Bulharsku je jistě monitorována nejen nevládními organizacemi, ale i příslušnými orgány EU a UNHCR; stěžovatel však žádné jejich aktuální zprávy ke stavu azylového systému v roce 2018 či 2019 nepředložil. Systémovými nedostatky v Bulharsku se navíc Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval v již výše citovaných usneseních ve věcech sp. zn. 3 Azs 122/2017 a sp. zn. 2 Azs 132/2017, a dále též v nedávných rozsudcích ze dne 28. 11. 2019, č. j. 7 Azs 150/2019 - 19, a ze dne 28. 4. 2020, č. j. 10 Azs 305/2019 - 25 (tento rozsudek se navíc týká přímo stěžovatele, resp. dalšího rozsudku městského soudu ve věci prodloužení jeho zajištění). Od uvedené judikatury nemá Nejvyšší správní soud důvod se odchýlit, a proto se ztotožnil se závěry městského soudu, které na uvedené judikatuře do značné míry stojí. Zohlednil rovněž to, že stěžovatel brojí proti rozhodnutí o prodloužení zajištění, kdy dochází pouze k předběžnému posouzení možnosti předání do jiného členského státu EU.“ Ani jiné soudy, např. Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 22. 1. 2021 č.j. 41 A 90/2020-37 či ze dne 29. 3. 2023 č.j. 41 Az 6/2023-38, Krajský soud v Ústí nad Labem v rozsudku ze dne 23. 10. 2023 č.j. 42 Az 2/2023-38 či Krajský soud v Plzni v rozsudku ze dne 24. 10. 2023 č.j. 17 Az 18/2022-22 neshledaly problematickým předání žadatele v rámci dublinského systému do Bulharska.

34. *Žalobní námitka ohledně údajných systémových nedostatků v azylovém řízení v Bulharsku, které měly být identifikovány na úrovni Evropské unie či soudů, je pouze obecná, žalobkyně ji nijak nekonkretizovala ani neodkázala na konkrétní dokumenty či rozhodnutí, ze kterých by existence takových nedostatků měla vyplývat, tato námitka je rovněž v rozporu se shora uvedenými zjištěními žalovaného a soudu. Žalobní tvrzení o tom, že žalobkyně neměla v Bulharsku tlumočníka, je zcela nové, v řízení před správním orgánem je neuváděla a žalovaný tudíž neměl možnost se s touto námitkou vypořádat. Soud k tomu uvádí, že tato námitka je rovněž v přímém rozporu s tvrzením žalobkyně ve správním řízení, kde uvedla, že jí žádost o mezinárodní ochranu v Bulharsku byla zamítnuta, což nesvědčí o tom, že by průběhu řízení o mezinárodní ochranu nerozuměla. Soud tudíž považuje tuto námitku za nedůvodnou, přičemž v daném případě byla otázka případných nedostatků v azylovém řízení v Bulharsku ve smyslu čl. 3 odst. 2 dublinského řízení pro účely rozhodnutí o zajištění posouzena dostatečně.*
35. *Podle čl. 28 odst. 2 dublinského nařízení členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.*
36. *Podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie), nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.

37. Žalovaný v napadeném rozhodnutí přesvědčivě zdůvodnil, z jakých okolností v případě žalobkyně dovodil vážné nebezpečí útěku, tj. z toho, že nedisponuje cestovním dokladem, ani žádným oprávněním k pobytu, cestuje po státech EU bez oprávnění, požádala se synem o azyl v jiném členském státě EU (v Bulharsku), kde měla setrvat, avšak jeho území svévolně opustila a přicestovala do ČR za pomoci převaděčů ve skrytu kamionu, ČR jí měla sloužit jako tranzitní země na cestě do Německa, z jejího jednání je tak zřejmé, že nehodlá respektovat rozhodnutí úřadů, policii zavolali pouze proto, aby nezemřeli v kamionu, k území ČR není ničím vázána. Podmínky pro zajištění dle § 129 odst. 1 a 4 zákona o pobytu cizinců tak byly v případě žalobkyně jednoznačně splněny. V tomto smyslu je nerozhodné, zda tomu tak bylo i v případě ostatních cizinců, kteří cestovali v kamionu spolu se žalobkyní a jejím synem. Ze správního spisu pak navíc vyplývá, že též všichni ostatní migranti cestující v kamionu byli zajištěni (viz úřední záznam ze dne 3. 9. 2024).
38. S touto problematikou je spojena též otázka, zda v případě žalobkyně nepřipadalo v úvahu namísto zajištění využití mírnějších opatření tj. zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců.
39. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou zvláštními opatřeními za účelem vycestování cizince z území: a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem na území, c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.
40. Zvláštní opatření za účelem vycestování představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí a že neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Možnost aplikace tohoto opatření nutně závisí také na důvodu zajištění. Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon správního vyhoštění, resp. vycestování cizince (§ 123b odst. 4 věta druhá zákona o pobytu cizinců; čl. 15 odst. 1 a bod 16 odůvodnění návratové směrnice vychází z dostatečné účinnosti mírnějších donucovacích opatření); toto ohrožení bude typově různé v typově odlišných případech důvodů zajištění. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že uložení zvláštního opatření nepostačuje, je povinen svůj závěr přezkoumatelným způsobem odůvodnit. Jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 12. 10. 2016, čj. 10 Azs 102/2016-56, uložení mírnějšího opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z něj plynoucí (*subjektivní složka*), a zároveň neexistuje důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

vyhoštění (*objektivní složka*); nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložit zvláštní opatření za účelem vycestování.

41. Žalovaný založil svůj závěr o nemožnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování na skutečnostech, že žalobkyně nedisponuje finanční hotovostí, ani prostředky ke složení finanční záruky, nemá v České republice vízum či oprávnění k pobytu, čehož si byla vědoma, nemá v ČR žádnou adresu pobytu ani žádné vazby, a to tím spíše, že cestuje s nezletilým, nemá finanční prostředky ani na vycestování z ČR do Bulharska, kam ani vycestovat nechce, cestuje po státech EU bez oprávnění, přicestovala ve skrytu kamionu, to vše vzbuzuje obavu, že nebude spolupracovat ani s orgány České republiky, bude se skrývat, případně vyhybat svému předání podle dublinského nařízení.
42. Žalobní námitky týkající se možnosti uložení jakýchkoli mírnějších opatření namísto zajištění, zejména zvláštních opatření za účelem vycestování, tak nelze považovat za opodstatněné, žalovaný správně a přezkoumatelně vyhodnotil shora uvedené okolnosti, a to z hlediska všech variant uvedených pod § 123b odst. 1 písm. a), b) c) a d) zákona o pobytu cizinců. V žalobě žalobkyně uvádí, že je schopna si zajistit finanční prostředky, neuvádí však k tomu nic konkrétního, tedy jakým způsobem, ani v jaké výši, v řízení pak jasně uvedla, že disponuje pouze drobnou finanční hotovostí, není schopna složit ani nabídnout žádnou finanční záruku, ani není žádná osoba, která by za ní mohla finanční záruku nabídnout. Žalovaný tedy nepochybil, pokud shledal, že nepřipadá v úvahu ani zvláštní opatření v podobě složení finanční záruky.
43. Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že za této situace uložení mírnějších opatření, ani zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců nepřicházelo v úvahu, nebyla splněna ani subjektivní, ani objektivní složka, byla zde dána důvodná obava, že by uložení zvláštního opatření byl ohrožen výkon vycestování žalobkyně resp. jejího předání dle přímo použitelného předpisu Evropské unie. Z výše uvedeného je zřejmé, že v daném případě nebyly v jejich souhrnu dány okolnosti, které by svědčily pro možnost uložení mírnějších opatření, uvedené nenasvědčovalo možné snaze žalobkyně spolupracovat s orgány České republiky a neohrozit výkon rozhodnutí.
44. Podle čl. 28 bod 3 dublinského nařízení *zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení.*

Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd.

Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Články 21, 23, 24 a 29 se použijí obdobně.

45. Žalovaný stanovil délku zajištění na dobu 30 dnů, tedy respektoval omezení dle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to i ohledně nezletilého, který byl fakticky zajištěn s matkou (žalobkyní) a ohledně kterého nesmí doba zajištění překročit 90 dnů. Žalovaný se zabýval předpokládanou složitostí přípravy předání, poukázal na to, že Ministerstvo vnitra je povinno zajistit náležitosti, které jsou nezbytné k realizaci předání, tak, aby bylo uskutečnitelné v době trvání zajištění, o přijetí cizince musí rozhodnout dožádaný členský stát EU, příslušný správní orgán žádající o převzetí je povinen podat žádost do jednoho měsíce, přičemž požádá dožadovaný stát o urychlenou odpověď, odpověď dožadovaného státu musí být učiněna do dvou týdnů, po této lhůtě nebo kladné odpovědi je příslušný správní orgán povinen dle čl. 28 dublinského nařízení přemístit osobu do dožadujícího členského státu, jakmile je to možné. Ze správního spisu vyplývá, že žádost o přijetí zpět žalobkyně a jejího syna do Bulharska byla Ministerstvem vnitra podána bezprostředně po vydání napadeného rozhodnutí, tj. dne 5. 9. 2024.
46. Výkladem citovaného ustanovení dublinského nařízení se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval (viz rozsudky ze dne 19. 2. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015 - 32, ze dne 22. 12. 2015, č. j. 4 Azs 234/2015 - 36, ze dne 30. 8. 2017, č. j. 2 Azs 156/2017 - 29, ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 167/2018 - 72, ze dne 27. 5. 2019, č. j. 8 Azs 244/2017 - 64, či ze dne 18. 6. 2019, č. j. [8 Azs 112/2018 - 83](#)). Konkrétně v rozsudku 19. 2. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015 - 32 uvedl: „Z čl. 28 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 plyne, že správní orgán při rozhodování o zajištění cizince za účelem jeho přemístění a při prodlužování doby trvání zajištění musí stanovit dobu trvání zajištění tak, aby v žádném případě nemohl nastat rozpor s pododstavcem čtvrtým uvedeného ustanovení. Nepodal-li správní orgán dosud žádost o převzetí nebo přijetí zpět, nesmí přicházet v úvahu možnost, že by byl cizinec na základě rozhodnutí o zajištění zadržován přes marné uplynutí jednoměsíční lhůty pro podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět. Podal-li již žádost o převzetí nebo přijetí zpět, nesmí přicházet v úvahu ani možnost, že by byl cizinec na základě rozhodnutí o zajištění zadržován přes marné uplynutí šestitýdenní lhůty pro realizaci přemístění.“ V daném rozsudku se NSS zabýval otázkou, zda dublinské nařízení ve svém čl. 28 stanoví limity doby zajištění cizince a zda doba zajištění stěžovatelky v délce 90 dnů tyto limity překračuje, shledal, že o zajištění stěžovatelky bylo rozhodnuto ve fázi, kdy ještě nebylo požádáno o její přijetí zpět do Maďarské republiky (kde již dříve podala žádost o mezinárodní ochranu), v této fázi však správní orgán mohl stanovit dobu trvání zajištění v souladu s čl. 28 dublinského nařízení nejvýše na jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochrany. NSS dospěl k závěru, že žalovaný tuto lhůtu zjevně překročil a zatížil tak své rozhodnutí nezákonností. V rozsudku ze dne 9. 10. 2019 č.j. 7 Azs 108/2019-35 pak k těmto otázkám NSS uvedl: „Promítne-li se výše uvedené do modelové situace, při rozhodování o zajištění cizince v první fázi procesu přemístění (do podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět) může správní orgán stanovit dobu trvání zajištění maximálně na jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Po podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět pak může rozhodnout o prodloužení doby trvání zajištění tak, aby v případě okamžité odpovědi příslušného státu nemohla být překročena šestitýdenní lhůta pro realizaci přemístění (tedy na maximálně šest týdnů od podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět).“

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

47. V posuzovaném případě bylo zjištěno, že žalobkyně požádala o mezinárodní ochranu dne 26. 8. 2024 v Bulharsku, následně byla dne 2. 9. 2024 zadržena v České republice, dne 3. 9. 2024 bylo rozhodnuto o jejím zajištění na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. O zajištění bylo rozhodnuto ve fázi, kdy ještě nebylo požádáno o její přijetí zpět do Bulharska, v této fázi žalovaný mohl stanovit dobu trvání zajištění v souladu s čl. 28 dublinského nařízení nejvýše na jeden měsíc, neboť ještě nebyla podána uvedená žádost Bulharsku, žalovaný tudíž v této fázi nemohl předjímat, kdy, popř. zda mu bude doručen souhlas Bulharska s přijetím žalobkyně zpět. Uvedená maximální zákonná doba tak byla žalovaným respektována, žalovaný v této souvislosti nepochybil, a rovněž přehledně popsal úkony, které je potřeba k předání žalobkyně učinit.
48. Nad rámec žalobních námitek soud konstatuje, že žalovaný sice z formálního hlediska napadeným rozhodnutím zajistil pouze žalobkyni, respektoval však, že se žalobkyní je fakticky zajištěn i její nezletilý syn. Soud shledal, že i práva nezletilého byla v řízení šetřena, a to s ohledem na délku zajištění, která nepřekročila možnou dobu pro nezletilého, a dále s ohledem na to, že žalobkyně byla spolu se synem umístěna do Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová, které je jako jediné specializované pro pobyt rodin s dětmi, je k tomuto účelu uzpůsobeno, je zde zcela nový blok pro rodiny s dětmi, je zde dostupné vybavení pro péči o děti všech věkových kategorií i pro trávení volného času pro rodiny, otevřením nového bloku pro rodiny s dětmi došlo k minimalizaci viditelných bezpečnostních opatření, jsou k dispozici samostatné pokoje vybudované pro potřeby rodin, je dostupná lékařská péče pro dospělé i děti, je zajišťována školní docházka, je zde široká nabídka volnočasových aktivit; to vše je soudu známo z úřední činnosti. Soud též podotýká, že Zařízení pro zajištění cizinců Bělá - Jezová je vybaveno též pro pobyt zranitelných osob (viz rozsudky NSS ze dne 13. 11. 2019, č. j. 6 Azs 170/2019-50, publ. pod č. 3982/2020 Sb. NSS, nebo ze dne 27. 8. 2020, č. j. 4 Azs 461/2019-49, bod 27). K tomu je třeba poznamenat, že syn žalobkyně je ve věku 13 let, tedy nikoli velmi nízkého věku. Soud pak z hlediska ochrany nejlepšího zájmu dítěte nepovažuje stanovenou délku zajištění 30 dnů za nepřiměřenou, v napadeném rozhodnutí byla dostatečně respektována práva žalobkyně a jejího syna, a to z hlediska vhodnosti místa zajištění, jejich společného umístění a možnosti vedení společného rodinného života.
49. Případná součinnost žalobkyně v rámci trestního řízení zahájeného s řidičem kamionu pak zcela jistě není překážkou zajištění žalobkyně dle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, v případě, že Policie ČR skutečně o takovou součinnost požádá, může tuto otázku vyřešit se žalovaným, obsah správního spisu však dosud ani nenasvědčuje o tom, že by se tak stalo.
50. K námitce ohledně hrozícího nebezpečí ze strany převaděčů v případě předání do Bulharska soud uvádí, že žalobkyně ji nijak nekonkretizovala, natož nepodložila, není tak jasné, proč by toto nebezpečí mělo žalobkyni hrozit zrovna v Bulharsku, a nikoli v České republice, či v Německu, žalobkyně to nijak nevysvětlila. Dále soud konstatuje, že tuto námitku ani neuvedla ve správním řízení, přičemž dle § 75 odst. 1 s.ř.s. soud může vycházet pouze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, žalobkyně měla tuto obavu sdělit ve správním řízení. Navíc, otázka případných překážek v předání žalobkyně bude primárně řešena v řízení a rozhodnutí o předání žalobkyně podle dublinského nařízení.
51. Lze shrnout, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i z předloženého správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spise, a soud nezjistil žádné skutečnosti, na Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

základě kterých by bylo nutné napadené rozhodnutí ve vztahu k rozsahu skutkových zjištění a z nich plynoucích právních závěrů hodnotit jako nezákonné. Své závěry pak žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně a přezkoumatelně odůvodnil. Soud shledal, že všechny podmínky pro rozhodnutí o zajištění vyžadované ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců byly v případě žalobkyně naplněny, nebyly indikovány ani žádné překážky v realizovatelnosti předání žalobkyně, nebylo možné použít mírnějších opatření, přičemž použití daného institutu zajištění nebylo v případě žalobkyně nepřiměřené, stanovená délka zajištění nepřesahovala zákonné rozmezí a byla dostatečně odůvodněna.

52. S ohledem na výše uvedené závěry soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
53. Soud nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť o žalobě soud rozhodl bez zbytečného odkladu po obstarání podkladů nutných pro rozhodnutí, do 7 pracovních dnů od doručení správního spisu a zároveň ve lhůtě 30 dnů od podání žaloby ve smyslu § 73 odst. 4 s.ř.s., a to tak, že žaloba byla zamítnuta. Případný odkladný účinek přitom působí jen do skončení řízení před soudem. V této situaci by tedy již rozhodování o odkladném účinku žaloby bylo bezpředmětné. (k tomu srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2021 č.j. 1 Azs 95/2021-25).
54. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 1. října 2024

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.